

ROMANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)

Lundi 10 mai 2004 (après-midi)

Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comentați numai unul din pasajele următoare.

1. (a)

Testament

- Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte
Decât un nume adunat pe-o carte.
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine,
5 Prin râpi și gropi adânci,
Suite de bătrânii mei pe brânci,
Și care, tânăr, să le urci te-așteaptă,
Cartea mea-i, fiule, o treaptă.
- Așez-o cu credință căpătâi.
10 Ea e hrisovul vostru cel dintîi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsate-n mine.
- Ca să schimbăm, acum, întâia oară,
Sapa-n condei și brazda-n călimară,
15 Batrânii-au adunat, printre plāvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpâni.
-
20 Durerea noastră surdă și amară
O grămădii pe-o singură vioară,
Pe care ascultând-o a jucat
Stăpânul, ca un țap înjunghiat.
Din bube, mucegaiuri și noroi
25 Iscat-am frumuseți și prețuri noi.
Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte
Și izbăvește-ncet pedepsitor.
Odrasla vie-a crimei tuturor.
E-ndreptățirea ramurei obscure
30 Ieșită la lumină din pădure
Și dând în vârf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

Întinsă leneșă pe canapea,
Domnița suferă în cartea mea.
35 Slova de foc și slova făurită
Împărechiate-n carte se mărită,
Ca fierul cald îmbrățișat în clește.
Robul a scris-o, Domnul o citește,
Fără-a cunoaște că-n adâncul ei
40 Zace mânia bunilor mei.

Tudor Arghezi, “Testament” *Cuvinte potrivite*, (1927)

1. (b)

Ultimul rând al scrisorii fusese însoțit de o durere surdă, fără nume.

- ‘Ne iluzionăm că suntem alții. În realitate am rămas aceiași, însă învinși...Ne este frică să ne recunoaștem eșecul, își spuse Ioana, și ne ascundem în umbra schimbărilor, a proiectelor...Din păcate, tu nu mă poți ajuta atâta vreme cât mai am încă memorie, cât...Dar
- 5 am să-ți creez această iluzie deși, ciudat, tocmai de tine aș avea nevoie...’ Închise plicul și, dorind să evite privirea întrebătoare a doctorului, descoperi iarăși coloana de orbi. Căutând să-și învingă reținerea și spaima de altădată, le cercetă cu atenție fețele. Toți se miră și așteaptă, nici unul nu încearcă să iasă din rând. Nimeni nu strigă, nu se opune, nu schițează vreo urmă de revoltă. Orbul din frunte a căzut, următorul se prăbușește, al treilea și-a
- 10 îndreptat spre cer orbitele goale, dar nu strigă, nu imploră, așteaptă doar...Au o credință atât de puternică, sau și-au pierdut încrederea în vorbe ? Și cine să-i audă ? Peisaj trist, de toamnă târzie. Mult maro și vermillon.
- Cer șters, căzut, cutreierat de ciori și corbi. Oare au forța să nu le pese dacă sunt auziți sau nu ? Sau inconștiența este cea care...? Dincolo de șanț nu e nimic. Poate un altul... Mai
- 15 crudă decât orbirea este mirarea lor tâmpă. Nu știi ce să strige. Și cine să te audă dacă nu strigi ? Privind cu atenție, Ioana avu senzația că puținele ciori au început să zboare, că în urma lor sunt altele care vor acoperi cerul, vor umbri iarba maronie, apa verzuie a lacului, spațiul întins, sănătos sugerând liniștea și prosperitatea. ‘Eu, oare, ce aș striga ?’
- Cutremurată de orbitele pustii ce o căutau peste tot ca un blestem, de noaptea ce curgea neîntrerupt din ele, Ioana se grăbi spre geam, dar jos, în curte, ca o pată neagră, absurdă,
- 20 M.N.S. contemplă clădirea. Dincolo de el, gardul înalt, trainic și lumea...Aceeși liniște aparentă și de o parte și de alta. Doar M.N.S. începuse să se agite, să facă semne amenințătoare. Alungată de fața lui înnegrită de furie, Ioana își ridică involuntar privirea și când în locul figurii doctorului descoperi tavanul cenușiu, crăpat, izbucni într-un râs
- 25 nervos. ‘Trebuie să mă eliberez cumva, își spuse. Nu-ți poți contempla la nesfârșit înfrângerile, mizeria, umilința. Trebuie. Acum când nu e prea târziu.’ Privi iarăși neliniștită în jur: dincolo – marele M.N.S., dincoace – orbii, coloana bizară, vegheată de ciori....
- ‘N-au murit toți oamenii !’ își spuse bucuroasă reîntâlnind persoana cu scufie vermillon și cu spatele spre coloana de orbi. ‘Altfel ce aș pierde în afară de viața care ? Oricum, ar
- 30 trebui să fac în așa fel ca începând de azi să nu mai fiu obligată să mă detest...’

Augustin Buzura, *Refugii* (1984)